

Кримінальне провадження № 629/4559/17

Номер провадження 1-кп/629/62/19

ВИРОК

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

16 січня 2019 року Лозівський міськрайонний суд Харківської області у складі:

головуючого судді Ткаченка О.А.,

за участю секретарів судових засідань Білик В.Ю., Торенко Ю.П., Коваленко О.О., Фалькової І.М.,

Заводяної О.Ю., Авраменко О.С.,

прокурора Решетняк В.О.,

потерпілого ОСОБА_7,

обвинуваченого ОСОБА_8,

захисника Остапенко С.Ю.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі Лозівського міськрайонного суду

Харківської області, кримінальне провадження №12017220380002275 від 17.10.2017 року, яке

надійшло з Лозівської місцевої прокуратури в Харківській області 29.11.2017 року, відносно:

ОСОБА_8, ІНФОРМАЦІЯ_1, уродженця с.Тургень, Енбегшиказагського району, Алмаатинської

області, Казахстан, без громадянства, з середньою спеціальною освітою, не одруженого, не

працюючого, проживаючого без реєстрації за адресою: АДРЕСА_1 раніше судимого:

- 25.02.2012 року Лозівським міськрайонним судом Харківської області за ст.185 ч.2,185 ч.3,190

ч.2,70 ч.1 КК України до 4 років позбавлення волі, звільненого 11.07.2014 року на підставі

Закону України «Про амністію»;

- 17.04.2015 року Лозівським міськрайонним судом Харківської області за ст.15 ч.2,185 ч.2 КК

України до 1 року позбавлення волі, 09.02.2016 року звільненого по відбуттю строку покарання;

- 09.03.2017 року Лозівським міськрайонним судом Харківської області за ст.185 ч.2 КК України

до 3 років позбавлення волі з застосуванням ст.75 КК України з іспитовим строком 2 роки;

- 20.06.2017 року Лозівським міськрайонним судом Харківської області за ст.185 ч.2,70 ч.4 КК

України до 2 років позбавлення волі з застосуванням ст.75 КК України з іспитовим строком 3

роки,

якому висунуто обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого

ст.15 ч.2,185 ч.2 КК України, -

встановив:

Відповідно до обвинувального акту, стороною обвинувачення ОСОБА_8 обвинувачується в

тому, що 16.10.2017 року, приблизно о 19-00 год. перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння,

прийшов до домоволодіння за адресою: АДРЕСА_2, де помітив металевий оцинкований

профнастил, коричневого кольору, який використовувався, як огорожа домоволодіння за

вищевказаною адресою і в нього виник умисел на таємне заволодіння даним металевим

оцинкованим профнастилом. Реалізуючи свій злочинний умисел, усвідомлюючи суспільно

небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і

бажаючи їх настання, з корисливого мотиву, з метою наживи, застосовуючи фізичну силу,

таємно викрав металевий оцинкований профнастил, коричневого кольору, який

використовувався, як огорожа домоволодіння за вищевказаною адресою та який належить

громадянину ОСОБА_7

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, направлений на таємне викрадення

чужого майна, ОСОБА_8, спробував з місця вчинення злочину втекти, тобто виконав усі дії, які

вважав необхідними для доведення злочину до кінця, але був зупинений мешканцем

сусіднього будинку. У разі доведення злочинного умислу до кінця ОСОБА_8 міг завдати

майнову шкоду ОСОБА_7 у розмірі 198,72 грн.

Такі дії обвинуваченого ОСОБА_8 кваліфіковано за ч.2 ст.15, ч.2 ст.185 КК України, як закінчений

замах з причин, що не залежали від його волі, на таємне викрадення чужого майна (крадіжка),

повторно.

Допитаний в судовому засіданні обвинувачений ОСОБА_8 надав показання, що дійсно

16.10.2017 року, приблизно о 19-00 год. перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння,

знаходячись біля домоволодіння ОСОБА_7, за адресою: АДРЕСА_2, взяв металевий оцинкований профнастил, який був зігнутий та лежав сам по собі на землі біля домоволодіння, і пішов з ним в бік прийому металобрухту, однак по дорозі був зупинений мешканцем сусіднього будинку, після чого добровільно повернув на місце вказаний лист металевого профнастилу.

Відповідно до ч.2 ст.17 КПК України ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом.

Відповідно до частин 1 та 2 ст.22 КПК України, кримінальне провадження здійснюється на основі змагальності, що передбачає самостійне обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, передбаченими цим Кодексом. Сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених цим Кодексом.

Також саме прокурор, слідчий, згідно з вимогами ст.25 КПК України, зобов'язані в межах своєї компетенції, розпочавши досудове розслідування в кожному випадку безпосереднього виявлення ознак кримінального правопорушення або в разі надходження заяви про вчинення кримінального правопорушення, вжити всіх передбачених законом заходів для встановлення події кримінального правопорушення та особи, яка його вчинила, а також відповідно до ч.2 ст.9 КПК України всебічно, повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, надати їм належну правову оцінку та забезпечити прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень.

Стаття 91 КПК України передбачає, що у кримінальному провадженні, крім іншого, підлягають доказуванню: подія кримінального правопорушення (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення); винуватість обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, форма вини, мотив і мета вчинення кримінального правопорушення; вид і розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, а також розмір процесуальних витрат; обставини, які впливають на ступінь тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, характеризують особу обвинуваченого, обтяжують чи пом'якшують покарання, які виключають кримінальну відповідальність або є підставою закриття кримінального провадження.

Доказування полягає у збиранні, перевірці та оцінці доказів з метою встановлення обставин, що мають значення для кримінального провадження.

Статтею 92 КПК України передбачено, що обов'язок доказування обставин, наведених вище, покладається на слідчого, прокурора та, в установлених цим Кодексом випадках, - на потерпілого.

Тобто, обов'язок доказування обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні, покладається на сторону обвинувачення безпосередньо у судовому засіданні. Відповідно до ч.1 ст.337 КПК України судовий розгляд проводиться лише стосовно особи, якій висунуте обвинувачення, і лише передбачених цією статтею.

Так, винуватість ОСОБА_8 у вчиненні інкримінованого кримінального правопорушення стороною обвинувачення обґрунтовується наступними доказами, які в судовому засіданні були безпосередньо досліджені судом, а саме: показаннями потерпілого ОСОБА_7, показаннями свідка ОСОБА_10

Потерпілий ОСОБА_7 в судовому засіданні надав показання, що в той день йому зателефонував сусід з будинку АДРЕСА_3, та повідомив, що затримали чоловіка, який викрав у нього металевий профлист та викликали працівників поліції, наданий ним до суду металевий лист і є тим листом, який у нього намагалися викрасти, даний лист він купував близько 4 років тому назад, вказаний лист металевого профнастилу був частиною забору, який було демонтовано та яким будівельники прикривали з вулиці вхід до гаражу, який будувався, чи мав вказаний лист

металевого профнастилу якісь пошкодження - не пам'ятає, після вчинення крадіжки листа профнастилу з домоволодіння за адресою: АДРЕСА_2, йому стало відомо, що цю крадіжку вчинив ОСОБА_8, лист йому повернули під розписку.

Свідок ОСОБА_10 в судовому засіданні надав показання, що 16.10.2017 року, приблизно о 19-00 год. йому подзвонив його сусід, який проживає у АДРЕСА_4 та повідомив, що в їхнього сусіда щось відбувається на подвір'ї, після чого він вийшов та помітив, особу, яка несла металевий профнастил по провулку, далі він з сусідом на автомобілі поїхали у бік прийому металобрухту, де по дорозі зустріли ОСОБА_8, який ніс профнастил, та запитали навіщо той його викрав, та щоб відніс його туди, де взяв, що ОСОБА_8 і зробив. Потім вони викликали працівників поліції, які складали документи та робили заміри металевого профнастилу, зазначив, що профнастил був не новим, пошкодженим, так як у сусіда відбуваються будівельні роботи, будівельники зігнули його, щоб встановити огорожу та закрити вхід до побудованого гаражу, профнастил був темно-коричневого кольору з одного боку, а з іншого сірого, товщиною 0,35-0,45 мм, розміром 100x185 см.

Окрім показань потерпілого та свідка, в обґрунтування винуватості ОСОБА_8 у вчиненні злочину, передбаченого ч.2 ст.15, ч.2 ст.185 КК України, стороною обвинувачення суду були надані наступні письмові докази, які були безпосередньо досліджені в судовому засіданні, а саме: протокол огляду місця події від 16.10.2017 року, висновок щодо результатів медичного огляду з метою виявлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції від 16.10.2017 року, постанови слідчого, висновки судово-товарознавчих експертиз №4861 від 26.10.2017 року, №21524 від 16.11.2017 року, протокол проведення слідчого експерименту від 27.11.2017 року з фототаблицею до нього, речові докази - металевий лист.

Зі змісту протоколу огляду місця події від 16.10.2017 року вбачається, що місцем огляду є паркан домоволодіння будинку АДРЕСА_2, який виконаний з металевих оцинкованих профлистів вкритих фарбою темно-коричневого кольору, розміром 94x200 см. На час огляду один з листів знятий з дерев'яних брусків та лежить на землі, далі за парканом недобудований гараж без воріт, під парканом з боку вулиці лежить цегла, яка підтримує металеві листи. З місця огляду вилучено металевий оцинкований профлист розміром 94x200 см, який в цей же день був переданий під зберігальну розписку потерпілому ОСОБА_11 (а.с.99-101,102).

Постановою слідчого від 17.10.2017 року, якою металевий оцинкований профнастил, коричневого кольору визнано речовим доказом у кримінальному провадженні №12017220380002275 від 17.10.2017 року (а.с.104-105).

Постановою слідчого від 19.10.2017 року, якою в ході досудового розслідування, була призначена товарознавча експертиза в НДЕКЦ МВС України, для визначення ринкової вартості станом на 16.10.2017 року, металевого оцинкованого профнастилу, товщиною 0,5 мм, розміром 900x2000 мм, вагою 2 кг, коричневого кольору, придбаного у 2014 році, бувшому у вжитку до моменту викрадення 16.10.2017 року, що знаходився у справному стані та видимих пошкоджень не мав (а.с.106).

Згідно висновку судово-товарознавчої експертизи №4861 від 26.10.2017 року, ринкова вартість металевого профнастилу, загальною вагою 2 кг, у якості лому чорного металу, станом на 16.10.2017 року, з урахуванням умов, зазначених в дослідній частині, становить 9,60 грн. (а.с.107-108).

Постановою слідчого від 01.11.2017 року, в ході досудового розслідування, була призначена товарознавча експертиза в ХНДІСЕ ім.Засл.проф.М.С.Бокаріуса, для визначення ринкової вартості станом на 16.10.2017 року, металевого оцинкованого профнастилу, товщиною 0,5 мм, розміром 900x2000 мм, коричневого кольору, придбаного у 2014 році, бувшому у вжитку до моменту викрадення 16.10.2017 року, що знаходився у справному стані та видимих пошкоджень не мав, без ознак корозії (а.с.110).

Згідно висновку судово-товарознавчої експертизи №21524 від 16.11.2017 року, ринкова вартість майна, зазначеного в постанові, визначена з врахуванням зносу на 16.10.2017 року, та складала 198,72 грн. (а.с.112-114).

Допитана 16.04.2018 року експерт ХНДІСЕ ім.Засл.проф.М.С.Бокаріуса ОСОБА_12, в судовому засіданні дала показання, що висновок №21524 від 16.11.2017 року надавала станом на день вчинення крадіжки, з врахуванням даних, які були зазначені в поставі слідчого про призначення судово-товарознавчої експертизи, при цьому речовий доказ на дослідження не надавався, а в своїй поставі слідчий зазначав, що речовий доказ на час призначення експертизи був відсутній, лист був оцинкований, не мав видимих пошкоджень, без ознак корозії, товщиною 0,5 мм, був придбаний новим у 2014 році, також слідчим надавався фотоматеріал із зображенням металевої конструкції, а не самого листа, ринкову вартість викраденого листа вона визначала як нового, на її думку, вказані у її висновку обставини не відповідають дійсності, оскільки даний лист потрібно досліджувати, вимірювати його товщину і визначати його стан, для визначення його реальної вартості.

Ухвалою суду від 16.04.2018 року була призначена додаткова судово-товарознавча експертиза в ХНДІСЕ ім.Засл.проф.М.С.Бокаріуса, для визначення ринкової вартості станом на 16.10.2017 року, металевого профнастилу, коричневого кольору, б/в, та експертам надано на дослідження речовий доказ - металевий лист, що знаходився на зберіганні у потерпілого (а.с.165-166).

Згідно висновку додаткової судово-товарознавчої експертизи №12366 від 17.08.2018 року, визначити ринкову вартість майна, зазначеного в ухвалі не представляється можливим; комерційні пропозиції аналогічного демонтованого майна, різної товщини, наведені в дослідницькій частині висновку; розмір представленого майна 2 м *0,92 м; визначити вид, товщину майна, зазначеного в ухвалі не представляється можливим.

Згідно описової частини додаткової судово-товарознавчої експертизи №12366 від 17.08.2018 року, виходячи з стану представленого майна (сліди корозійних руйнувань в місцях кріплення та з'єднання), приведені ціни за м.кв. аналогічних демонтованих виробів різної товщини (комерційні пропозиції ТОВ «Металобазу Металан»): - лист 0,5 мм оцинкований монтаж, ціна за м.кв - 65,80 грн.; лист 1,0 мм монтаж - ціна за м.кв - 112,00 грн.; лист 1,5 мм монтаж - ціна за м.кв - 168,00 грн. та інші (а.с.197-200).

Допитана в режимі відеоконференції 21.12.2018 року експерт ХНДІСЕ ім.Засл.проф.М.С.Бокаріуса ОСОБА_12, в судовому засіданні дала показання, що в додатковому висновку №12366 від 17.08.2018 року не надала оцінку металевого листа, оскільки не змогла визначити вид листа в зв'язку з відсутністю на даний час у штаті Харківського науково-дослідницького інституту судових експертиз ім.Засл. проф.М.С.Бокаріуса фахівця-металознавця, відсутністю повіреного інструментального приладу для визначення товщини металу, в зв'язку з чим виходячи з стану представленого майна (сліди корозійних руйнувань в місцях кріплення та з'єднання) був приведений діапазон цін за квадратний метр на листи металу аналогічних демонтованих виробів різної товщини, при цьому при проведенні додаткової експертизи не враховувались дані з показань щодо товщини металу - 0,45 мм, оскільки другим питанням було визначення товщини та виду металу, крім того, в першій експертизі слідчим було задані вихідні дані, що товщина металевого листа була 0,5 мм, тобто були різні дані.

Захисник Остапенко С.Ю., не заперечуючи обставини щодо самої події, вказаної в обвинувальному акті стороною обвинувачення, не може погодитись із розміром заподіяної шкоди яка інкримінується її підзахисному ОСОБА_8, вважає, що ОСОБА_8, не вчинив суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, а тому підстави для кримінальної відповідальності ОСОБА_8 відсутні, внаслідок малозначності, також сторона захисту просила не брати до уваги висновки судово-товарознавчих експертиз №4861 від 26.10.2017 року та №21524 від 16.11.2017 року, оскільки в одній експертизі оцінка металевого оцинкованого профнастилу проводилася як металобрухту, а в іншій як нового, без пошкоджень та без ознак корозії металу, з врахуванням зносу, при цьому зазначила, що товщина металевого листа при призначенні експертиз зазначалась слідчим - 0,5 мм.

В якості доказу стороною захисту була надана видаткова накладна ПП ОСОБА_14 №Ф-Б-000116 від 16.04.2018 року, згідно якої вартість нового аналогічного оцинкованого металевого профнастилу розмірами 0,95x2 м, станом на 16.04.2018 року складає 120 грн. (а.с.228).

Суд не бере до уваги відомості щодо вартості нового аналогічного оцинкованого металевого профнастилу розмірами 0,95x2 м, станом на 16.04.2018 року надані захисником, оскільки в цій накладній не відображена товщина профнастилу.

При цьому суд враховує та бере за основу відомості, зазначені слідчим при призначенні товарознавчих експертиз, що металевий оцинкований профнастил мав товщину 0,5 мм, тобто слідчим були надані вихідні дані, в тому числі і щодо товщини металевого листа, що в подальшому знайшло своє відображення в пред'явленій підозрі та обвинувальному висновку, що затверджувався прокурором.

Також, суд враховує відомості та бере їх за основу при визначенні вартості викраденого обвинуваченим майна, відображені у додатковій судово-товарознавчій експертизі №12366 від 17.08.2018 року, згідно якої, виходячи з стану представленого майна (сліди корозійних руйнувань в місцях кріплення та з'єднання), були приведені ціни за м.кв. аналогічних демонтованих виробів різної товщини, в тому числі і оцинкований лист товщиною 0,5 мм, ціна якого за м.кв склала 65,80 грн., при цьому розмір представленого на дослідження майна, згідно висновку цієї експертизи 2 м *0,92 м, тобто вартість викраденого майна (листа металевого оцинкованого профнастилу), інкримінованого ОСОБА_8, за розрахунком суду, складає $2 \times 0,92 \times 65,80 = 121,07$ грн.

Суд не бере до уваги висновок судово-товарознавчої експертизи №4861 від 26.10.2017 року, де вартість майна (листа металевого оцинкованого профнастилу) на момент викрадення оцінена як металобрухт, вагою 2 кг, вартістю 9,60 грн., в зв'язку з відсутністю в Харківському НДЕКЦ МВС України фахівців з визначення коефіцієнта зносу металевих виробів і конструкцій, оскільки експертиза призначалась з інших питань.

Оцінивши інші зібрані по справі докази в їх сукупності, не можуть бути покладені в основу обвинувального вироку, суд вважає, що пред'явлене ОСОБА_8 обвинувачення у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.15, ч.2 ст.185 КК України, не знаходить свого підтвердження. За таких обставин, саме по собі визнання своєї винуватості обвинуваченим ОСОБА_8, не свідчить, що останнім було вчинене суспільно-небезпечне діяння, яке містить склад злочину, передбачений КК України.

Вказаний висновок суду ґрунтується на наступному.

Згідно з роз'ясненнями, даними у п.3 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 30.05.1997 року №7 «Про посилення судового захисту прав та свобод людини і громадянина», особа вважається невинуватою у вчиненні злочину, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком (ч.1 ст.62 Конституції України), покладає на суди всю повноту відповідальності за правильне вирішення справи.

Суд враховує, що фактичні обставини вчинення ОСОБА_8 кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.15, ч.2 ст.185 КК України, обвинуваченим і захисником не оспорюються та не заперечуються, доводи захисника Остапенко С.Ю. про наявність підстав для визнання діяння, вчиненого обвинуваченим ОСОБА_8, малозначним є обґрунтованими.

Відповідно до ч.2 ст.11 КК України не визнається злочином дія або бездіяльність, яка хоча формально і містить ознаки будь-якого діяння, передбаченого цим Кодексом, але через малозначність не становить суспільної небезпеки, тобто не заподіяла і не могла заподіяти істотної шкоди фізичній чи юридичній особі, суспільству або державі.

У постанові Верховного Суду України від 24.12.2015 року (справа №5-221к15) та рішенні Верховного Суду від 13.11.2018 року (справа №401/2807/16-к) викладено такий висновок: закріплене у ч.2 ст.11 КК України положення передбачає встановлення малозначності лише в тому разі, коли законодавець вирішення питання про межі заподіяної шкоди залишає на розсуд правозастосувача (суду).

Оцінка суспільної небезпеки діяння, передбаченого ч.2 ст.15, ч.2 ст.185 КК України, визначається за правилом, закріпленим у ч.2 ст.11 КК України, оскільки суспільно небезпечні наслідки цього складу злочину мають чітко визначену мінімальну межу шкоди, яка може бути завдана власнику майна. Визнаючи діяння малозначним, суду потрібно враховувати не тільки

фактично заподіяну шкоду, але й те, на що було направлено діяння і до яких втрат могло це призвести.

Частиною 3 статті 51 КУпАП передбачено, що викрадення чужого майна вважається дрібним, якщо його вартість, на момент вчинення правопорушення, не перевищує 0,2 неоподаткованого мінімуму доходів громадян. В свою чергу сума неоподаткованого мінімуму встановлюється на рівні податкової соціальної пільги.

Згідно статті 169 Податкового кодексу України податкова соціальна пільга дорівнює 50% розміру прожиткового мінімуму для працездатної особи (у розрахунку на місяць), встановленому законом на 1 січня звітного податкового року. Держбюджетом на 2017 рік встановлено прожитковий мінімум для працездатних осіб на рівні 1600 грн.

Тому викрадення чужого майна вважається дрібним, якщо вартість такого майна на момент вчинення правопорушення не перевищує 160 гривень (20% від 1600/2). Якщо вартість викраденого майна перевищує цю суму, за таке правопорушення настає кримінальна відповідальність.

Так, ОСОБА_8 притягується до відповідальності за закінчений замах на викрадення чужого майна, вчинене повторно. Суб'єктивна сторона цього злочину характеризується наявністю у винної особи прямого умислу на протиправне заволодіння чужим майном і корисливим мотивом. Змістом умислу особи яка таємно викрадає чуже майно охоплюється усвідомлення того факту, що вчинювані ним дії здійснюються в умовах таємності, винна особа вважає, що робить це непомітно для потерпілих чи інших осіб, як правило крадіжка вчинюється за відсутності будь-яких осіб (власників, володільців майна, осіб, під охороною яких воно перебуває, очевидців тощо).

Основним безпосереднім об'єктом крадіжки є право власності, тобто протиправне вилучення чужого майна особою, яка не була наділена певною правомочністю щодо викраденого майна. Виходячи з встановлених фактичних обставин кримінального провадження, суд зазначає, що для такого злочину як таємне викрадення чужого майна встановлена нижня межа шкоди, яка може бути завдана власнику майна, вказана обставина лише свідчить про підвищену суспільну небезпечність цього злочину і станом на момент вчинення злочину 16.10.2017 року вона становила 160 грн.

А тому, вчинене ОСОБА_8 діяння не містить всіх ознак складу злочину, передбаченого ст.15 ч.2, ст.185 ч.2 КК України, та є малозначним в розумінні ч.2 ст.11 КК.

Крім того, Пленум Верховного Суду України у п.23 своєї постанови «Про виконання судами України законодавства і постанов Пленуму Верховного Суду України з питань судового розгляду кримінальних справ і постановлення вироку» №5 від 29.06.1990 року, із змінами, вказав судам на недопустимість обвинувального ухилу при вирішенні питання про винність чи невинність підсудного. Коли зібрані у справі докази не підтверджують обвинувачення і всі можливості збирання додаткових доказів вичерпані, суд зобов'язаний постановити виправдувальний вирок, всі сумніви щодо доведеності обвинувачення, якщо їх неможливо усунути, повинні тлумачитись на користь підсудного, що кореспондується з положеннями ст.62 Конституції України.

При цьому, у ч.2 ст.9 КПК України визначено, що прокурор, керівник органу досудового розслідування, слідчий зобов'язані всебічно, повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, надати їм належну правову оцінку та забезпечити прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень.

При розгляді даного кримінального провадження аналіз досліджених доказів переконав суд у тому, що жоден з доказів запропонований стороною обвинувачення і перевірений в судовому засіданні, як окремо так і всі в сукупності, не можуть бути покладені в безпосереднє підтвердження вини ОСОБА_8 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.15, ч.2 ст.185 КК України.

Відповідно до ч.1 ст.23 КПК України кримінальне провадження здійснюється на основі змагальності, що передбачає самостійне обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, передбаченими цим Кодексом.

Згідно ч.2 ст.23 КПК України сторони кримінального провадження мають рівні права на збирання та подання до суду речей, документів, інших доказів, клопотань, скарг, а також на реалізацію інших процесуальних прав, передбачених цим Кодексом.

Визнання особи винуватою у вчиненні злочину може мати місце лише за умови доведення обставин, які підлягають доказуванню, та вини такої особи, а обвинувальний вирок може ґрунтуватися тільки на переконливих та безспірних доказах.

У ст.129 Конституції України серед основних засад судочинства закріплено, зокрема, такі, як рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом, забезпечення доведеності вини, змагальність сторін та свобода в наданні ними суду своїх доказів і в доведенні перед судом їх переконливості, забезпечення обвинуваченому права на захист.

Згідно ст.62 Конституції України ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь. Визнання обвинуваченим своєї вини може бути покладено в основу обвинувачення лише при підтвердженні цього визнання сукупністю доказів, що є у справі.

Відповідно до вимог ч.3 ст.62 Конституції України, обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях.

Згідно ст.9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

За ст.6 Конвенції про захист прав та основоположних свобод людини 1950 року, ратифікованою Верховною Радою України Законом від 17 липня 1997 року №457/97/ВР, при визначенні кримінального обвинувачення кожному гарантовано право на справедливий розгляд справи щодо нього незалежним і безстороннім судом, створеним відповідно до закону, та застосування презумпції невинуватості. Тобто відповідно до ч.2 ст.6 Конвенції про захист прав та основних свобод людини 1950 року, кожна людина, обвинувачена у вчиненні кримінального злочину, вважається невинуватою доти, доки її вину не буде доведено згідно з законом.

Аналогічні гарантії містить і Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 року, ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19 жовтня 1973 року.

Зазначені конституційні положення та положення чинних міжнародних договорів відображені в кримінально-процесуальному законодавстві України.

В статті 7 КПК України закріплені найважливіші засади кримінального провадження, серед яких є верховенство права, презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини.

Статтею 8 КПК України встановлено, що кримінальне провадження здійснюється з додержанням принципів верховенства права, відповідно до якого людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

В статті 17 КПК України закріплено, що особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено у порядку, передбаченому цим Кодексом, ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом.

Пункт 2 статті 6 Конвенції про захист прав та основоположних свобод людини 1950 року, ратифікованою Верховною Радою України Законом від 17 липня 1997 року №457/97/ВР проголошує право на презумпцію невинуватості. В основі цього права лежить принцип, згідно з яким особа, яку обвинувачують у вчиненні кримінального правопорушення, має право на виправдувальний вирок у разі нестачі доказів проти неї і тягар подання достатніх доказів для доведення вини покладається на сторону обвинувачення. Недопустимість порушення таких принципів Європейський суд з прав людини засвідчив у справі «Тельфнер проти Австрії» від 20 березня 2001 року та «Джон Мюррей проти Сполученого Королівства» від 08 лютого 1996 року.

Згідно ч.3 ст.373 КПК України обвинувальний вирок не може ґрунтуватися на припущеннях і ухвалюється лише за умови доведення у ході судового розгляду винуватості особи у вчиненні кримінального правопорушення, а в разі якщо не доведено, що кримінальне правопорушення вчинене обвинуваченим, згідно з п.2 ч.1 ст.373 КПК України ухвалюється виправдувальний вирок.

Згідно ст.370 КПК України судове рішення повинно бути законним, обґрунтованим і вмотивованим.

Законним є рішення, ухвалене компетентним судом згідно з нормами матеріального права з дотриманням вимог щодо кримінального провадження, передбачених цим Кодексом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі об'єктивно з'ясованих обставин, які підтверджені доказами, дослідженими під час судового розгляду та оціненими судом відповідно до статті 94 КПК України.

Вмотивованим є рішення, в якому наведені належні і достатні мотиви та підстави його ухвалення.

Згідно ст.94 КПК України слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінюють кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення. Жоден доказ не має наперед встановленої сили.

Судом приймалися всі заходи для розгляду кримінального провадження шляхом ретельного допиту обвинуваченого, свідків, експерта та дослідження письмових доказів, тобто вичерпані всі можливості по збору доказів по справі.

Розшук нових доказів після проведення всіх можливих процесуальних дій не входить до компетенції суду.

Аналізуючи встановлені обставини та наведені норми діючого законодавства, суд приходить до беззаперечного висновку, що під час судового розгляду не встановлені достатні докази для доведення винуватості ОСОБА_8 у вчиненні ним кримінального правопорушення, передбаченого ст.15 ч.2,185 ч.2 КК України, та вичерпані можливості їх отримання, що відповідно до п.3 ч.1 ст.284 КПК України, є безумовною підставою для закриття кримінального провадження під час досудового розслідування, а відповідно до ч.7 ст.284 КПК України, якщо зазначені обставини виявляються під час судового розгляду, суд зобов'язаний ухвалити виправдувальний вирок.

Згідно ч.2 ст.124 КПК України у разі ухвалення обвинувального вироку суд стягує з обвинуваченого на користь держави документально підтверджені витрати на залучення експерта.

Враховуючи, що ОСОБА_8 підлягає виправданню за пред'явленим обвинуваченням у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ст.15 ч.2,185 ч.2 КК України, відтак судові витрати за проведення, під час досудового розслідування кримінального провадження за вказаним обвинуваченням, судово-товарознавчих експертиз №4861 від 26.10.2017 року у сумі 197,74 грн., №21524 від 16.11.2017 року у сумі 594 грн. та додаткової судово-товарознавчої експертизи №12366 від 17.08.2018 року у сумі 715 грн., слід віднести на рахунок держави. Цивільний позов в справі не заявлений.

Долю речових доказів суд вирішує відповідно до ст.100 КПК України - лист металевого профнастилу, який згідно зберігальної розписки знаходиться на зберіганні у потерпілого - повернути ОСОБА_7 (а.с.102,104-105).

Суд роз'яснює, що ОСОБА_8 має право на відшкодування шкоди, завданої громадянинуві відповідно до Закону України «Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинуві незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду» №266/94-ВР від 01.12.1994 року, внаслідок тримання під вартою в період з 25.11.2017 року по 07.03.2018 року.

Керуючись ст.369-371,373 КПК України, суд, -

ухвалив:

ОСОБА_8, ІНФОРМАЦІЯ_1, визнати невинуватим та виправдати за пред'явленим обвинуваченням за ст.15 ч.2,185 ч.2 КК України.

Судові витрати віднести на рахунок держави.

Речові докази - лист металевого профнастилу - повернути потерпілому ОСОБА_7

Вирок може бути оскаржений до Харківського апеляційного суду через Лозівський міськрайонний суд Харківської області протягом 30 днів з дня його проголошення.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку на подачу апеляційної скарги за відсутності такої скарги, а при оскарженні вироку після постановлення ухвали апеляційним судом.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку суду. Копія вироку негайно після його проголошення вручається обвинуваченому та прокурору.

Суддя О.А.Ткаченко